

Snekken hun ligger på landet

1a. Det var herr Jon Rimårdsøn,
han kæmmer sit gule hår,
så spurgte han sin kære moder ad,
hvad skæbne han monne få.
Min ædelige herre, hin unge herr marsk Stig.

1b. "Ikke dør du på sotteseng,
ej heller falder du i krig,
men vogt dig vel for bølgen blå,
hun råder dit unge liv."

1. Snekken hun ligger på lande,
og græsset under hende gror,
og hende styrde aldrig så rask en hofmand,
siden hende styrde herre Jon,

2. Dannerkongen han sidder udi Ribe,
og skriver han ud så vide;
han byder alle sine gode hofmænd
af styreshavn sig udrede.

3. Og det var herre Jon Rimårdsøn,
kasted brynje over hviden hals:
"I hvo som ikke vil sejle i dag,
han tjener sin herre med falsk."

4. Det var herre Jon Rimårdsøn,
han gjorde sig med sit sværd:
"I hvo som ikke vil sejle i dag,
han tjener sin herre med flærd."

5. I aften så ville vi drikke,
om vi kunne øllet få;
i morgen så ville vi sejle,
om børen den vil stå."

6. Det svarer herr Jon Rimårdsøn:
"Det må vor herre ikke spørge;
han sende os bud og dertil brev,
det må vi lyde og høre."

7. Det var skipper Hogen hin fromme,
han løfter sine øjne mod sky:
"I hvo som søen vil sejle i dag,
kommer aldrig levende til by."

8. Det svared herr Jon Rimårdsøn,
og han tog atter oppå:
"I hvo i dag går ikke til skibs,
han er sin konge utro."

9. Det meldte gamle skipper Hogen,
han ud af vinduet så:
"Ikke kan nogen mand sejle i dag,
mens sådan storm står på."

10. Det var herr Jon Rimårdsøn,
han råbte over al den havn:
"I vinde op sejl, I danske hofmænd,
med mig i Herrens navn."

11. Der de komme lidt ud fra land,
den bølge rejste sig under sky;
alt sad gamle skipper Hogen
han vidste hverken land eller ly.

12. Der de kom ud på det vilde hav,
de bølger legte fra grunde;
alt sad gamle skipper Hogen,
så såre hans øjne de runde.

13. Skibet ville ikke lyde sit ror,
det drev for våg og vind;
alt sad herr Jon Rimårdsøn
med sorrigfuld hånd under kind.

14. Hver den salte sø som stormen drev,
den gik over bussens bord;
så stille sad herr Jon Rimårdsøn,
som fruere havde skåret hans hår.

15. "Hvor ere nu de gode hofmænd,
i aftes talte så stort?
De tage nu selv det styre i hånd,
og nu går ankeret bort."

16. "Hvor ere nu de store vovhalse,
i aftes gjorde den røst?
De gå nu selv til styre at stå,
og nu er sejlet løst."

17. Meldte det skipperen af stor angst,
og så tog han oppå:
"Her er vist en bandsmand inde,
mens skibet vil ikke fremgå."

18. Vi ville kaste den lod omkring
og se, hvo den falder på,
og er her nogen udædisk mand inde,
han skal for skibsbord gå."

19. Og det var herr Jon Rimårdsøn,
han taler til liden smådreng:
"Du henta mig det tavlebord;
de terninger må have deres gænge."

20. Så kastede de den lod omkring,
de terninger vare så små;
og det faldt herr Jon Rimårdsøn til,
han skulle for skibsbord gå.

21. Nu ere vi komne så langt fra land,
jeg kan ikke præsten nå;
thi vil jeg gøre mit skriftemål,
Vorherre skal høre derpå."

22. Det var herr Jon Rimårdsøn,
faldt på sine bare knæ;
så gjorde han sit skriftemål
alt til det sejletræ.

23. "Lokket så haver jeg mangen skøn enke
og dåret så mangen mø;
men det kom aldrig udi min hu,
jeg skulle på havet dø."

24. "Lokket så haver jeg enker
og dåret så mangen viv;
men det kom aldrig udi min hu,
jeg skulle her lade mit liv."

25. "Jeg haver været på Helsingborg,
bedrevet både hor og mord;
så mangen ærlig bondesøn
begravet i hedensk jord."

26. "De hellige kirker haver jeg brudt,
og kloster haver jeg brændt;
så mangen haver jeg stolten jomfru
på hæder og ære skændt."

27. "Den rige Krist i Himmerige,
jeg takker hannem for sin nåde;
havde jeg henfaret uden skriftemål,
min sjæl havde lidt stor våde."

28. "Kommer der nogen af Eder til land
og møder min fæstermø,
I sige, hun må vel gifte sig,
jeg sank i salten sø."

29. Kommer der nogen af Eder til land,
og spørger min moder efter mig,
I sige, jeg tjener i kongens gård
og er både karsk og rig.”

30. Det var herr Jon Rimårdsøn,
bandt poser tre på sig:
”Og den skal aldrig fattig bortdø,
som jorde skal mit lig.”

31. Der var stor ynke, der han gjorde kors
alt over den bølge blå;
tog så bort den vilde sti,
til havsens dybe bund lå.

32. De vare vel syv og syvsindstyve
udaf de kongens mænd,
men der kom ikke til lands uden fem,
deriblandt var herr Jons dreng.

33. ”Vi gå os til kirkegård,
bede Gud i Himmerige;
vi bede for herr Jon Rimårdsøn;
kongen fanger aldri hans lige.”

34. Og nu ligger busse for Borringholm
og så for striden strøm;
der flyde omkring de usselige lig,
hun giver dem ikke i gem.

Danske kæmpe og folkeviser nr. 34. Har hefur vísan niðurlagið *Men sœn hun tager så mangen*, men vanliga verður hon kvœðin við niðurlagnum, sum her er brúkt. Tey bæði fyrstu ørindini hefur Sjúrdur Ferjá frá pápa sínum, Jógvan Sofus Ferjá ið hevði tey frá eldri fólki. jd.